

A jongens en een polshorloge

NEL VERSCHOOR-
VAN DER VLIS

**VIER JONGENS
EN EEN POLSHORLOGE**

NEL VERSCHOOR-VAN DER VLIS

VIER JONGENS
EN EEN POLSHORLOGE

ILLUSTRATIES VAN NANS VAN LEEUWEN

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

INHOUD

	Blz.
1. Een reuze verrassing!	7
2. Een inbreker!	11
3. Zo'n valserik	16
4. Geef op, zeg ik je!	23
5. In bed	32
6. Waar kan het vrouwtje zijn?	40

1. EEN REUZE VERRASSING!

Gert Versluis zit midden op het land met opgetrokken knieën en een boos gezicht. Hij kijkt naar de koeien, die langs hem lopen. Hij denkt aan Koos van Dorsen, zijn vriend. Altijd hebben ze alles samen gedaan . . . alle dagen . . .

Hij zucht eens diep.

Vacantie!

Wat heb je aan vakantie als je vriend verhuisd is? Als je alles alléén moet doen?

In de verte komt zijn vader aan. Hij draagt een blauwe kiel en een donkere broek. Vader is thee wezen drinken op de boerderij en nou gaat hij de koeien melken.

Boer Versluis steekt een hand op naar Gert: „Há, halló!”

Maar Gert geeft geen antwoord, hij heeft helemaal geen zin, om iemand antwoord te geven, helemaal niet. En vader hoeft heus niet zo te zwaaien en te lachen, want er is niks te lachen.

Boer Versluis loopt recht op Gert af, dwars door het groene land.

„Há, há, Gert! Luister es!”

„Mnnnn,” bromt Gert.

Hij heeft geen zin om te luisteren. Vader wil hem zeker laten melken. Hij heeft helemaal geen zin in melken.

„Je kijkt erg vrolijk, Gertje!”

„Mnnn” bromt Gert.

„Ik wou je juist wat leuks vertellen.”

„Mnnn” zegt Gert.

Boer Versluis kijkt lachend naar die jongen van hem.

„Ik zou maar es gauw naar je moeder gaan, Gert. Die weet iets geweldigs! Loop maar hard. Als je 't hoort, duikel je over je hoofd van plezier.”

Gert springt overeind: „Echt waar?”

„Echt waar, een réuze verrassing! Moeder is in de koegang. Lópen, jong!”

Gert is het land al op, hij springt over een greppel. Een verrassing? Als vader dat zo zegt, is het vast wat goeds. Wat voor een verrassing?

De boer kijkt hem na, hij wrijft in zijn handen en schudt zijn hoofd. Hij gaat op weg naar de koeien. Hij mompelt: „Nou, die zal opkijken!”

Gert rent nog steeds door het land, daarna over het erf. Hij smijt de deur van de koegang open.

„O, jongen. . . .! O, help! Ben je nou hélemaal. . . .!”

Een grote stroom melk vliegt door de koegang, een schaal rolt tegen de stenen. De boerin staat boos te brommen.

„Domoor, kijk nou die kostelijke melk. Wie komt er nou zo binnenvliegen. Haal een dweil, domoor. . . .!”

„Ik. . . . ik dacht. . . . er was. . . . Vader zei. . . .”

De boerin hoort het niet eens. Ze is zelf al om een dweil, ze veegt die haastig langs de grond. De poes komt er bij en likt ijverig langs de stenen. Gert pakt ook maar gauw een doek. Zie je wel, alles gaat verkeerd vandaag. Alles. . . .! Nou is de melk weg en nou komt er van de verrassing misschien ook wel niets. De boerin moppert maar door: „Jij wildeman, je denkt zeker dat het geld op onze rug groeit, zo'n hele schaal vol kostelijke melk. Is dat binnenvliegen!”

Gert geeft geen antwoord, hij veegt maar raak en dweilt maar door.

De boerin kijkt op, ze kijkt net in Gert zijn gezicht.

Ze zegt: „En ik had nogal zo'n mooie verrassing voor je. Koos van Dorsen. . . .”

Daar ligt de doek tegen de stenen en de boerin ligt bijna ook tegen de stenen. Gert knelt twee handen om zijn moeders arm: „Kóós, moeder? Wat is er met Kóós? Gauw dan!”

De boerin lacht. Ze vergeten de melk. Ze vergeten te dweilen, behalve Minet, de poes, die dweilt haastig door met haar tong langs de stenen.

Ze zitten samen op de grond: de boerin en Gert. De boerin steekt haar hand in haar schortzak, ze haalt daar een brief uit. „Kijk es even?”

Gert grist die brief uit haar hand. Hij leest al, leest maar door. Zijn oren worden vuurrood en zijn mond gaat open.

Als hij opkijkt naar zijn moeder, is die verdwenen. De melk is schoon op gedweild. Minet is ook verdwenen.

Hij holt de koegang door naar de keuken.

„Moeder. . . . moeder. . . . màg het?”

De boerin lacht: „Het màg, omdat je zó voorzichtig met de melk geweest bent en omdat je de hele dag zo lief en tevreden hebt gekeken en. . . .”

Gert springt de boerin bijna op haar rug: „Hè nee, moeder. . . .”

Maar de boerin grijpt hem bij zijn arm.

„Het mag,” zegt ze, „vader vindt het ook goed. Maar denk er om, dat je niet zo gauw kwaad en ontevreden bent, als het níet naar je zin gaat.”

Hij knikt en holt het erf op, het land in. Hij springt over een greppel. Hij zingt en fluit en schreeuwt naar zijn vader. In zijn hand fladdert de brief. . . .

's Avonds in bed ligt hij de brief weer te lezen en nog eens te lezen. Er staat: „Gert, je mag een week komen. Dat kan net; als je Maandag komt tot Zaterdag is precies onze vakantie om. Dan kun je alles hier zien! Dat dacht je niet hè, dat ik dat verzinnen zou. Het is fijn in de stad, jong. Maar ik heb nog geen vriend. Morgen komen hier nieuwe bureu. Misschien is daar een jongen bij, ik hoop het maar. Ze hebben hier een markt, jong, daar kan die van jullie dorp in ronddraaien. We zullen een schik hebben, zeg! Schrijf gauw terug hoe laat je komt. Ik ga alvast bij de brievenbus staan wachten. Hoe is het op ons dorpie?

Ik wil nooit meer terug, jij moet maar hier komen wonen. Vraag

aan je vader of hij in onze straat een boerderij laat bouwen. Ik zal de varkens wel verkopen.”

Gert ligt in zijn eentje te grinniken van plezier.

Koos van Dorsen, dat is jaar in jaar uit zijn vriend geweest. De vader van Koos heeft een betrekking in de stad gekregen. Drie weken geleden zijn ze er vandoor gegaan, in de grote vakantie. En nu gaat hij er heen! Hij zal zien waar Koos woont, hij zal de stad zien, in een tram zitten misschien. Ze zullen wel wat beleven, ze hebben altijd wat beleefd samen. . . .

Maandag gaat hij er heen. Moeder zal hem spek en worsten meegeven en een stuk ham. Maandag gaat hij op reis, helemaal alleen.

Hij rolt heen en weer in het bed. Slapen? Hij kan nou niet slapen, geen sprake van.

Hij blijft de hele nacht wakker. . . . hij doet geen oog dicht. Hij heeft geen tijd om zijn ogen dicht te doen, hij heeft veel te veel te denken. . . .

Als ze in de stad zijn, als ze in de stad zijn. . . .

De brief fladdert van de deken op de grond en blijft daar liggen. . . .

De arm van Gert Versluis glijdt ook van de deken en blijft daar hangen langs de rand van het ledikant. . . .

Gert Versluis haalt diep en zwaar adem. . . . het maakt een lawaai in het kamertje dat het geweldig is!

In de stad, een heel eind van het dorp vandaan, ligt ook een jongen wakker.

Koos van Dorsen.

Hij woelt door het bed van links naar rechts. Als hij nou een broertje had, kon hij daar es lekker mee kletsen over Gert, die komt logeren. Maar hij heeft geen broertje.

Zijn moeder heeft hem een half uur geleden naar bed gestuurd. Ze zei: „Ga alsjeblieft naar boven, jongen. Er is geen land meer met je te bezeilen. Wat ben ik begonnen! Ik wou dat het Maandag was.”

En nu ligt hij hier.

Zou Gert al slapen? Vast niet. Zou hij een brief zitten schrijven of zou die al op de post zijn?

Wat is het afschuwelijk warm in bed. Hij springt er uit en gaat uit het open raam hangen. Een leuk raam is dat, je kunt er uitstappen en dan sta je op een plat dakje. Natuurlijk heeft hij dat iedere avond geprobeerd. Nou ook maar even. . . . hij kan toch niet slapen. . . .

Naast zijn raam is wéér een raam, maar dat is van de benedenburen. Hij gluurt naar binnen. Dat geeft niks, want het benedenhuis staat nog leeg. Morgen of Maandag komen de nieuwe bewoners. Dan is er nog één huis leeg in de rij. Het zijn allemaal nieuwe huizen.

Leuk om in zo'n nieuw huis te wonen. Nou ja, er is geen tuin zoals op het dorp bij Gert. En ze hebben hier geen appelbomen. Maar ze hebben hier trams en bussen bij de vleet. Als Gert komt. . . .

Beneden hoort hij moeders stem en hij hoort zusje huilen. Hij duikt gauw in bed. Morgenvroeg gaat hij naar de post kijken. Om zeven uur gaat hij naar beneden, misschien al eerder.

2. EEN INBREKER!

Bijna geruisloos schuift de lange diesel het grote station binnen. Gert sleurt zijn koffer door de smalle gang en dringt tussen de mensen door. Maar dat valt niet mee. Er zijn veel reizigers in de trein en ze hebben bijna allemaal koffers en tassen bij zich. Die laten zich door Gert Versluis zo maar niet op zij duwen. . . .

Maar eindelijk is hij toch op het balkon en even later springt hij op het drukke perron. Verbijsterd staat hij rond te kijken. Goeie morgen, wat is het hier druk. En hij ziet Koos helemaal niet. Stel je voor, dat er niemand is en hij rechtsomkeert kan gaan. Hij zet zijn koffer neer, maar een conducteur duwt hem op zij.

„Doorlopen, jongen, er zijn nog meer mensen, je verspert de hele weg.”

En dan springen twee lange benen op hem af. Een stem schreeuwt boven iedereen uit: „Ha, Gertje, Gertje!”

De mensen kijken om en lachen om die twee. Maar ze zien dat niet eens. Ze slepen samen de koffer naar de uitgang.

Koos ratelt aan één stuk door. Koos ratelt altijd alles achter elkaar: „Heb je keistenen in die koffer? Hij is gewoon niet te tillen.”

Gert lacht maar. Ze dringen samen tussen de mensen door.

„Ben je alleen, Koos?”

„Nee, mijn vader zit in mijn zak. Natuurlijk ben ik alleen. Kom, jong. We nemen lijn zeven.”

Gert loopt nu achter Koos aan, een beetje beduusd.

Koos is al helemaal een stadsjongen. Die springt maar op een tram of hij nooit anders gedaan heeft. Gert duwt de koffer omhoog en springt ook op die tram. Hij heeft ogen te kort om alles te zien.

Koos snatert maar door: „Dat is de dom en dat is onze kerk. Dat is een school en dat de gevangenis en hier. . . . Ho, we moeten er uit.”

Daar staan ze, midden in de stad, in een drukke straat.

Gert moet daar even van zuchten, maar hij laat dat natuurlijk niet merken.

Naast hem ratelt Koos maar door: „Die hoek om, daar is de straat waar we wonen. Allemaal nieuwe huizen, jong, net klaar. Er is er nog één leeg. Beneden bij ons zijn net nieuwe mensen gekomen. Ik heb die man en die vrouw al gezien. Kijk es wat een winkels, Gert, allemaal nieuwe. Die daar aan de overkant is vanmorgen geopend. Kijk moeder es. . . .!”

Ja, daar staat de moeder van Koos voor het raam. Ze heeft Rietje op haar arm, die wuift en zwaait naar Gert.

O, dat is prachtig. Nu is hij opeens weer thuis, nu is alles opeens niet zo vreemd meer. Koos duwt tegen de voordeur. Moeder heeft die al opengetrokken. Ze slepen eensgezind de koffer naar boven.

„Ha, jongens! Dat is leuk, Gert, dat je er bent. Koos heeft reusachtig naar je verlangd.”

In de kamer is het gezellig. Moeder gaat een kopje thee inschenken voor de jongens. En Rietje vliegt op Gert af: „Ertje, ertjell!” Ze lachen daar alle vier om. Altijd heeft Rietje „Ertje” gezegd, zolang als ze praten kan en ze is het nog niet vergeten.

Ze zitten net thee te drinken als de vader van Koos thuiskomt. „Zo, mannen, dat is leuk. Daar zijn de twee vrienden weer bij elkaar.”

En dan opeens denkt Gert aan zijn koffer. Hij loopt gauw naar de gang. Voor vier paar verbaasde ogen pakt hij de worsten uit en de ham en de kaas en het spek.

Vader schatert van het lachen: „Jij mag nog es komen, zeg! Moeder, vanavond een warme worst bij de boterham! Zet het water alvast maar op.”

Gert en Koos gaan samen met de koffer naar boven. Ze zetten die in een hoek van het kamertje en vergeten hem uit te pakken. Ze stappen meteen uit het raam en daar staan ze naast elkaar op dat platte dak en kijken naar de stad, die aan hun voeten ligt. Koos wijst maar en praat maar: „Zie je dát en dát en dát? Dat gaan we morgen allemaal bekijken, gelóóf dat maar!”

Gert kijkt links en rechts. Er is van alles te zien. Hij komt niet uitgekeken. Dat is hier wat anders dan bij vader en moeder op de boerderij.

„Is dat raam ook van jullie?”

„Nee, daar wonen andere mensen, dat is van beneden. Hoor! Moeder roept, we moeten zeker eten.”

Het is die avond laat als ze naar boven gaan. Ze zitten op het laatst tegen elkaar op te gapen.

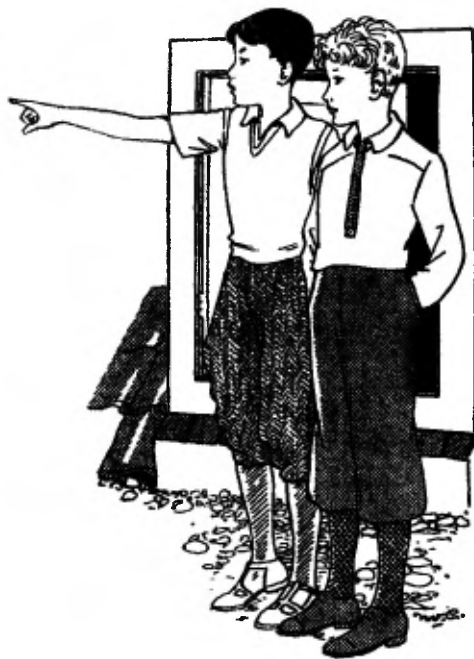
„Toe, jongens,” lacht moeder, „nou naar boven. En praat niet te lang, anders zijn jullie morgen niet uitgeslapen.”

Ze klimmen achter elkaar de trap op, kleden zich uit en schieten in bed. Het raam blijft wijd openstaan, de gordijnen wapperen zachtjes op de wind.

Koos denkt aan gisteravond.... toen kon hij niet slapen....
en nou wou hij, hij wou wel....

Gert kijkt lachend op zij. Kijk nou die Koos, hij slaapt al, zijn
arm dwars over het kussen.

Het wordt al flink donker buiten. Wat is het hier heel anders

dan op de boerderij. Hoe zou het met de koe Margriet gaan?
Vader zou de veearts halen. Misschien is hij.... misschien zal
moeder wel....

Hij heeft ook lang wakker gelegen de vorige avond.... Zijn
ogen rollen zo maar dicht. Ze liggen naast elkaar en slapen om
het hardst....

Dichter valt het donker over de stad. Boven de huizen staat een
scherpe maansikkel....

En dan plotseling, met een schreeuw van schrik, vliegt Gert overeind. Met wijd opengesperde ogen staart hij naar het open raam.

„Hèlp, hèlp, een inbreker!”

Twee lange benen steken door het open raam.

Koos vliegt overeind, hij wil gillen van schrik, maar er komt geen geluid uit zijn mond.

En dan begint er iemand te lachen, te lachen.

„Schrikken jullie zo? Ik ben jullie nieuwe buurjongen. Kalm aan maar! Ik wou es kijken wie hier sliepen en toen zag ik twee marmotten. Há, há! Kunnen jullie alweer praten?”

Ze zijn nòg sprakeloos en kijken naar de jongen, die lachend op de rand van het bed komt zitten.

„Nou, alla, zijn jullie al wakker? Vertel es hoe jullie heten. Ik ben Robert Vonk en ik werk bij de bakker om de hoek van de straat hier.”

Koos is goed wakker nou. Hij steekt een hand uit en slaat die in de hand van Robert: „Goeiendag, ik ben Koos van Dorsen en die jongen hier naast me, die nog met een wijdopen mond zit, is Gert Versluis. Aangenaam kennis te maken.”

Ze gieren van het lachen. Robert zit met gekruiste benen boven op het ledikant van Gert en Koos.

„Lollig zeg, dat jullie hier slapen. Ik dacht natuurlijk, dat jullie nog wakker zouden zijn. Spreekt vanzelf. Maar jullie sliepen als marmotten.”

„Ik schrok me naar,” zegt Gert. „Is dat hier de gewoonte om door ramen te klauteren?”

Robert slaat twee handen om zijn lange benen, maar bijna op hetzelfde ogenblik springt hij van het bed.

Van beneden komt een stem: „Zeg, hoe zit dat? Geen gepraat meer, hè? Moet ik es even boven komen? Slapen hoor, begrepen?”

Gert zit met zijn hoofd onder de dekens te lachen.

Koos roept heel braaf terug: „Ja, hoor vader.”

Robert is het raam alweer uit. Hij steekt nog even een hoofd

naar binnen en maakt een lange neus tegen de jongens.

„Maf ze, mannen, tot morgen, dan zie je Robertje wel weer verschijnen, tabé.”

In de andere kamer horen ze hem nog op de wand tikken, maar ze durven het niet terug te doen. Stel je voor, dat vader naar boven klimt en Gert naar beneden haalt. Daar staat ook nog een bed. Het zou best wat voor vader wezen, die maakt korte metten als hij kwaad wordt.

Diep onder de dekens gedoken maken ze plannen voor morgenavond als Robert weer verschijnen zal. . . .

„Weet je wat?” zegt Koos, — hij komt half overeind in bed — „weet je wat? We vragen morgenavond of Robert hier slapen blijft. Dat is lollig!”

Gert wipt heen en weer onder de dekens: „Ja, jô, dât doen we.”

„Lig stil,” zegt Koos, „je lijkt wel een geit. En denk er om, beneden je mond dicht, anders hebben ze ons in de gaten.”

„Ja, jô, natuurlijk. . . .”

3. ZO'N VALSERIK. . . .

De volgende morgen slapen ze een gat in de dag. Ze hebben zo lang liggen praten, dat zelfs de vroege ochtendzon hen niet wakker kan maken.

Met Robert is dat anders. Hij is gewend vroeg op te staan om naar zijn bakker te gaan. Hij steekt zijn hoofd buiten het raam en roept. Als hij niets hoort, springt hij op het zinken dak en kijkt door het raam van de burens.

Wel heb je nou ooit!! Daar liggen ze, de langslapers. Die hebben natuurlijk de halve nacht liggen kletsen.

Een torenklok slaat. Hij kijkt om en schiet gauw zijn kamer weer in. Hij moet niet te laat komen. Hij zal die twee vanavond wel krijgen!!

Tegen negen uur wordt Gert wakker.

Hij geeft een lange geeuw door de kamer, rekt zijn armen uit en timmert Koos boven op zijn neus.

„Aul Wie doet dat, hé, zeg! Wie is dat?”

„Je vriendje. . . .”

„Mnn,” moppert Koos, „als je nog es wat weet. Hoe laat is het?”

„Ik weet het niet, heb jij soms een klok onder je kussen? Dan kunnen we es kijken.”

„Op de toren natuurlijk.”

O, ja, dat is waar, de toren! Koos heeft die gisteren immers aangewezen.

Negen uur geweest! Nee maar, die is goed! En beneden dan? Roepen die dan nooit?

En waar hangt Robert uit? Ze hangen meteen uit het raam.

„Psssst, hé, zeg, psssst, Róbert. . . .!”

Er komt geen antwoord, alleen het gordijn wappert naar buiten. Ze schieten vlug in de kleren.

„Denk er om,” zegt Koos, „niks vertellen van Robert.” Maar beneden worden ze midden in hun gezicht uitgelachen: „Nou zeg, is dat een gat in de dag slapen? Je vader is allang weg en kleine zus gaat bijna alwéér naar bed. Kom maar gauw mee.”

In de keuken staat hun brood klaar en een groot glas melk. Ze schuiven gauw om de tafel.

„Zeg, Koos,” zegt moeder, „ik heb vanmiddag een boodschap in de stad. We zullen vroeg koffiedrinken, dan hebben jullie een mooie, lange middag. Je mag heen met de tram gaan, goed?”

Koos knikt met een volle mond.

„Jullie zoeken vanmorgen zelf maar wat. Wil je even bloem en rozijnen bij de bakker halen? Hier om de hoek. Zeg, Koos, hiernaast hebben ze ook een jongen, hij werkt bij deze bakker.”

Koos kijkt naar Gert en Gert kijkt naar Koos. Koos legt gauw een vinger op zijn mond en Gert knikt van nee.

„Niet verraden,” bedoelt Koos natuurlijk.

Nou, dat zal hij zeker niet doen. Vanavond gaan ze pret maken boven. Ze zullen nou heus niet slapen als Robert verschijnt.

Moeder staat af te wassen bij de gootsteen. Ze hoort die twee

wel lachen en plezier maken, maar ze let er niet op. Moeders hebben wel wat anders te doen.

Een kwartier later gaan ze naar de bakker. Als ze Robert niet bij de winkel zien, gaan ze achterom bij de bakkerij kijken. Ja, daar staat hij. Wat lijkt hij een vent met zijn witte schort en hij heeft zowaar een witte muts op zijn hoofd. En dan ziet Robert hen.

„Ha, slaapkoppen, zijn jullie daar? ’s Avonds slapen ze als de zon nog aan de lucht staat en ’s morgens slapen ze nog als de zon alweer uren staat te branden. Nou zeg! Vanavond breng ik een kan water mee. Als jullie weer maffen, giet ik die leeg op jullie neuzen!”

Ze lachen en maken plezier. De bakker komt er ook bij.

„Zo, jongens, dat is Koos van Dorsen, die ken ik langer dan vandaag. Wat zeggen jullie van mijn nieuwe knecht? Een reuze kerel, niet? Nou, alla, hier is een stuk koek voor jullie en dan mijn bakkerij uit, hoor, de groeten. We moeten aan ’t werk!”

Ze trekken zwaaiend en lachend af.

„Tot vanavond,” roepen ze, „tot vanavond, hoor Robert!”

Thuis staat moeder al te wachten: „Zo knapen, geef maar gauw hier, dan kan het meel rijzen in de pan. Hebben jullie de buurjongen nog ontdekt? Ja? Wat is er zo te lachen? Jullie lijken wel twee meisjes met je gegiechel. Gaan jullie alweer? Op tijd thuis, hoor, we drinken vroeg koffie.”

Die middag gaan ze samen naar het centrum van de stad. Ze moeten een pakket wegbrengen naar mijnheer Van Duinen. Koos heeft geld voor de tram. Moeder heeft wat in zijn portemonnaie gestopt.

Als ferme kerels lopen ze over de straat.

Als een volleerde gids leidt Koos zijn vriend naar lijn 10.

Ze stappen in, zo rustig en netjes, dat de conducteur hun kant uitkijkt. Hij denkt: Zouden die twee wat in de zin hebben, dat ze zo keurig binnenstappen?

Het is vol in de tram en ze hangen meteen aan de lus.

„Alsjeblieft, heren!”

De conducteur staat achter hen.

„Twee enkele,” zegt Koos.

Hmm, dat klinkt. Die conducteur hoeft niet te denken, dat hij voor het eerst in een tram zit.

„Alsjeblieft. . . .”

Koos graait in zijn zak, dan in zijn andere zak, daarna weer in de eerste. Hij kijkt verwilderd naar Gert: „Heb jij de portemonnaie soms, jô?”

„Welnee, natuurlijk niet.”

„Opschieten, alsjeblieft,” zegt de conducteur, en „heren” zegt hij niet meer.

Koos duikt nog eens in zijn linkerkzak en in zijn rechterzak.

„Ik hèb niks. . . .”

Het komt er zo onnozel uit, dat de mensen op de volle banken beginnen te lachen.

Maar de conducteur wordt kwaad: zie je wel, dat die twee wat in de zin hadden!

„Alla, uitstappen, hier is een halte. Opschieten, rekels.”

Het volgende ogenblik staan ze op de straat.

„Nou zeg,” bromt Gert, „jij bent óók een mooie. . . .”

„Jij bent zelf een mooie,” zegt Koos kwaad. „Zou ik hem verloren hebben. . . .? Er zaten wel vier guldens in.”

Daar staan ze. Koos ziet vuurrood van narigheid. Hij weet best, dat zijn moeder die vier gulden niet missen kan.

„Vooruit,” zegt Gert, „we kunnen hier niet blijven staan. Misschien vinden we hem nog wel, we gaan precies dezelfde weg terug.”

Daar gaan ze, met hun neus bijna op de grond, maar ze vinden het ding nergens. Hoe dichtter ze bij huis komen, hoe langzamer ze lopen. Al hun plezier is weg.

Gert geeft Koos een duw: „Vooruit, jô, we gaan het eerlijk zeggen. Kom mee.”

Ze gaan de laatste hoek om. En dan springt Koos plotseling als een wilde over de straat, naar de deur. Boven voor het raam

staat moeder en ze zwaait lachend de portemonnaie heen en weer.

Achter elkaar vliegen ze uitgelaten de trap op, de gang in.

Ze horen niet eens, dat moeder roept: „Kalm aan, mijn looper moet nog langer mee.”

Ze stuiven de kamer in, Koos rolt over de boxrand heen, maar moeder grijpt hem nog net bij zijn arm.

„O, moeder, lag hij hier? We zijn de tram uitgejaagd, en we schrokken ons naar.”

„Nou, een beetje beter nadenken, jongens. Vooruit dan maar weer. Zouden jullie geen regenjassen meenemen? De lucht verandert zo. Het is zo heet, er kan best een bui komen.”

Maar ze stuiven de trap alweer af: „Nee, hoor, geen jas. We zijn niet van suiker, hoor, daag, dag, moeder!!!”

Moeder loopt hoofdschuddend naar het raam: „Zulke wilden toch. Kom, zus, kom maar even, dan mag je hen nakijken.”

Maar de jongens kijken helemaal niet meer, ze stuiven zo de hoek om naar de tramhalte.

„Hollen, Gert, daar komt weer een 10.”

Nu gaat het beter. Ze betalen als heren en rijden de halve stad door.

Een kwartier later springen ze er uit.

Het is ontzettend warm buiten, ze lopen zo maar langzaam te slenteren. Heel in de verte begint het te onweren en te lichten. Gert geniet volop en Koos vindt het prachtig om alles aan te wijzen en uit te leggen. Het gebeurt niet vaak, dat er zo goed naar hem wordt geluisterd. Nu hij hier zo loopt, is hij er toch een beetje trots op, op zijn grote stad.

„We doen eerst die boodschap maar, hè Gert?”

„Ja, dat is best. Ik wou dat ik in mijn zwembroekje liep, jong, het is om te smelten.”

Ze lachen allebei. Op het dorp gaat dat gemakkelijk. Maar ze zouden je, in de stad, raar aankijken, als je in je zwembroekje liep te stappen.

De boodschap is gauw gedaan. Ze slenteren eensgezind langs de diepe grachten van de stad. Een grote boot van de rondvaart

komt onder een brug uitglijden. Het dek is vol mensen, die plezierig achterover zitten in gemakkelijke stoelen.

Weer een nieuwe gracht. Aan het eind er van begint een groot plein.

„Kijk, daar is de markt,” wijst Koos, „elke Dinsdag en Vrijdag. Zullen we gaan kijken? Weet je wat, jô, we proberen, of we iemand kunnen helpen en dan verdienen we wat. Dan gaan we daar een rondvaart voor maken!”

Ze vergeten de warmte en zetten de pas er in.

Het is vol en heet op de markt, maar kooplui hebben zeker geen last van de warmte. Ze schreeuwen door elkaar heen en boven elkaar uit.

Bij een snoeptent worden ze meteen weggejaagd.

„Vooruit, jullie, geen apen bij me tent. Opschieten, alsjeblieft. Mensen, kom er es effen kijke bij ome Jan!”

Koos trekt een lange neus en dan hollen ze weg, want „ome Jan” doet net, of hij hen achterna wil komen.

Gert danst uitgelaten tussen de kramen door. Hij vindt het schitterend hier. Hij zal honderd dingen te vertellen hebben als hij weer thuis is.

Koos loopt te puffen en te steunen van de hitte.

„Wat zal die Robert het warm hebben bij zijn gloeiende oven, zeg. . . . We gaan vanavond. . . .”

„Hé, daar, hé, zeg. . . .!”

Ze staan stil en kijken om. Een magere jongen komt achter hen aan. Hij draagt een vuile, gescheurde kiel: „Hé, zeg, wat gaan jullie doen. . . .?”

Ze kijken naar die vuile, gescheurde kiel. Ze kijken naar het magere, witte gezicht van die jongen. Hij heeft een paar brutale ogen in zijn hoofd. Er is iets loerends in die ogen. Een lok stug haar valt ver over zijn voorhoofd.

„Nou zeg, wat gaan jullie doen?”

„Doen? Niks waar jij mee nodig hebt,” zegt Koos.

De jongen wordt nijdig, hij ziet dat Koos zijn neus optrekt, hij begint te schelden van kwaadheid.

„O, nee? Heb ik daar niks mee nodig? Moeders joggies, hebben

jullie je flessie al leeg? Zal je zoet weze vandaag, hè? Ja, hè?" Hij wijst naar zijn hoofd en verdwijnt tussen de mensen. „Bah, wat een schooier,” zegt Gert.

„Nou zeg,” scheldt Koos mee, „wat een gluiperd. Kijk, daar gaat hij. Hij ziet weer een paar jongens. Die wil wat uithalen, let maar op.”

Maar Gert ziet allang wat anders: „Hé, Koos, jô, kijk hier es even”

Daar staat een kraam vlak achter hun rug met de mooiste dingen, die je maar bedenken kunt. Zakmessen, vulpennen, fietslantarens . . . daar staat nou letterlijk van alles door elkaar. Maar Gert bedoelt die messen niet en die lantarens ook niet. Hij wijst naar het midden van de kraam. Daar liggen op een stuk rood papier een paar prachtige polshorloges.

Ze zijn die magere jongen op slag vergeten en bukken diep over die horloges heen. Dat is even wat moois! Daar lopen je nou de koude rillingen van over je rug.

Als je er zó es één had!

Koos geeft Gert een duw: „Vraag aan je vader of je een varken

krijgt, jong. Dan gaan we dat op de markt verkopen en voor het geld kopen wij een horloge!”

Dieper buigen ze over de polshorloges heen.

Achter de tent zit een oud vrouwtje met een vriendelijk gezicht.

Ze gaat even staan en buigt over de kraam heen.

„Niet aankomen, hoor jongens.”

Ze kijken niet eens op, ze schudden alleen maar van nee.

Er zijn twee vierkante bij en één ronde.

En kijk, daar is die magere jongen ook weer. Hij staat vlak achter Gert. Zijn gezicht staat nog boos. Koos wil wat zeggen, maar met een sprong van schrik vliegt hij achteruit.

Een hevige onweersslag ratelt boven hun hoofden. Schel bliksemlicht slaat blauw tegen de straatstenen. Een dolle wind rukt opeens aan de tent. Het vrouwtje grijpt naar het zeil. Gert steekt een hand uit om te helpen. Maar uit een zwarte lucht slaan hagelstenen neer. Ze drukken de handen tegen hun oren, en laten het zeil los. Mensen dringen langs hen heen. Ze willen allemaal een veilig plekje zoeken voor die plotselinge bui. Gert raakt tussen hen in. Koos gaat hem na. Een nieuwe onweersslag davert boven hun hoofden en weer één. Waar is Gert nou? Hij moet Gert niet kwijtraken.

En dan, plotseling, geeft hij een schreeuw van woede. Hij vergeet Gert, hij vergeet alles. Hij dringt zich woedend tussen de mensen door. Lópen, lópen!

Die jongen, die magere, lelijke bleekneus. . . . Lópen. . . .

Hij zàg het, hij zàg het nèt. . . . Lópen. . . . Hij zàl hem, hij zàl hem. . . .

4. GEEF OP, ZEG IK JE!

Daar gaat hij, dicht achter die lange, magere jongen aan. In de grote drukte heeft niemand gezien wat er gebeurde. Maar, hij, Koos van Dorsen, heeft het wèl gezien. En hij zàl hem!

Hij heeft de graaiende vingers van die gluiperd gezien, die het horloge grepen. . . . Hij zal hem. . . .

„Hei, lelijkheid, geef hier!”

De wind rukt aan zijn haren, aan zijn hele lijf, die wind duwt hem in zijn rug. De hagel gaat over in een stromende regen. Een ratelende onweersslag daverd boven zijn hoofd. En over de straat schiet weer dat schichtige licht van de bliksem. Het deert hem niet, hij let er niet eens op.

Hij ziet maar één ding, die lange, magere valserik. En hij zal hem krijgen! Hij roept weer, maar de wind waait die woorden stuk en smijt ze aan flarden.

Buiten adem gaat hij onafgebroken achter de slungel aan en hij wint. . . .! Een steeg in, een steeg uit, een straat in, een straat uit.

Alle mensen lijken als weggevaagd, ze zijn de huizen binnengevlucht. Alleen die twee vliegen door regen en onweer over de straat.

Een man roept: „Kom maar hier, kom maar, je kunt hier wel schuilen.”

Ze horen het niet eens, ze vliegen dicht achter elkaar verder, hijgend naar adem.

Weer een steeg in. Koos kan niet meer. Hij klemt zijn tanden op elkaar. Hij zal!

Aan het eind van die steeg is een ouwe poort. De jongen smijt die open, gooit hem dicht vlak voor Koos zijn neus.

Maar Koos smijt die poort even hard weer open. Hijgend holt hij over het dode, dorre gras van een verwaarloosde tuin. De jongen heeft een deur opengerukt. Koos is er al. Vlak achter de jongen aan rolt hij naar binnen. „Geef op, lelijke dief, geef op dat horloge, valserik!”

Hijgend staan ze tegenover elkaar. De half dichtgeknepen ogen van de jongen kijken nijdig en schichtig in die van Koos. Een ogenblik schrikt Koos van die loerende blik. Heel even kijkt hij een andere kant op en dan ziet hij pas goed, waar hij is. Ze staan vlak tegenover elkaar in een vunzige keuken. De smerige grond is nat en vochtig onder hun voeten. Een kraan druipt in een ver-

roeste gootsteen. Een paar beschimmelde broodkorsten liggen op de grond en een vuile, bedompte lucht hangt om hen heen. De jongen komt dicht naar hem toe, hij houdt zijn mager, vuil gezicht vlak bij dat van Koos.

„Wat wou jij, lelijke opschepper, hè? Wat heb jij d'r mee te ma-

ken, hè, met mijn? Nou, zeg op, dan ken je een klap voor je wafel krijgen. . . .”

Een ogenblik knijpt Koos zijn ogen dicht. Die jongen is veel groter dan hij.

De jongen ziet het, dichtert dringt hij op hem aan.

„Nou, kom op, held die je ben, wóu je d'r één?” Hij trekt treiterend het horloge uit zijn zak, houdt het Koos voor zijn ogen.

Met een ruk trekt Koos van Dorsen zijn rug recht.

„Geef op dat horloge, je hebt het gestolen. Als jĳ niet durft, zal ik het terugbrengen.”

„Ja,” sard de jongen, „ja, dat zal wel. Jij het stiekem verkopen, hè? Jij de centen oppikken zeker!”

Koos hijgt van woede. Hij kijkt even naar buiten. Het regent nog, maar dat vreselijke noodweer trekt af.

Hij doet een stap naar de deur en trekt die wĳd open.

Over zijn schouder heen kijkt hij naar de jongen: „Je moet het weten. Ik ga het regelrecht aangeven, gemenerik.”

Hij stapt meteen naar buiten. De stank in dat keukentje is ondraaglijk.

Maar de jongen komt vlak achter hem aan. Hij legt een hand op de schouder van Koos en zijn stem fluistert haastig: „Mot je niet doen, jong, ben je gek? Wij doen sámen, hè? Ik verkoop dat ding en je krijgt vijf gulden. Doen? Maar je mond dicht, begrepen....?”

Een secondelang staan ze zwijgend midden in de regen.

Ergens achter Koos' rug moet zijn vader staan, want hij ziet hem duidelijk.

„Nooit,” zegt hij.

De jongen slaat een vinger tegen zijn voorhoofd; hij kijkt schuw om zich heen. „Je bent gek. . . .” zegt hij.

Koos geeft geen antwoord, hij loopt verder over dat dode, dorre gras.

Maar de jongen komt vlak achter hem aan, hij voelt zijn adem in zijn nek. Hij duwt het horloge in Koos zijn handen: „Daar dan, sufferd, dáar dan. . . . maar je verraait me niet, je verraait me niet, dat mot je me belove. . . .”

Weer staan ze tegenover elkaar en kijken elkaar aan. In de ogen van de vreemde jongen ligt een grote angst.

„Je mot me niet verraaien, dat doe je niet, hè? De politie loert op me, ze hebben me bijna te pakken gehad. Je verraait me níet! Belóve. . . .!”

Koos kijkt naar het horloge.

„Breng het dan zelf terug. . . .”

Weer slaat de jongen tegen zijn voorhoofd: „Gèk ben je, grijpe ze me zó, sufferd. Je verraait me niet?”

Weer die vreemde, smekende angst.

„Née,” zegt Koos, „née, verraaien zal ik je niet... dáár dan...”

„Ook niet an je vader?”

„Nee,” zegt Koos weer, „née...”

„Schiet dan maar op,” zegt de jongen nors, „ik wou dat ik je nooit gezien had.”

„En ik jou niet,” snauwt Koos onmiddellijk.

De jongen loopt het keukentje in en smijt de deur dicht.

Daar staat hij, in de stromende regen, het horloge in zijn zak.

Hij gaat het tuintje door naar de poort. Daar kijkt hij om, maar de jongen ziet hij niet meer. Hij gaat dat poortje door, de steeg uit, de straat in. Het horloge brandt in zijn zak. Hij moet het eerst terugbrengen. En dan pas denkt hij aan Gert.

Goeie morgen, waar is Gert? Hoe durft hij naar huis zonder Gert? Zijn moeder zal hem aan zien komen. Wat is hij begonnen met dat horloge? Eerst dat ding terugbrengen en dan Gert opzoeken. Bang is Gert niet, dat weet hij wel. Maar hij weet immers nergens de weg. En wat zal moeder zeggen?

De regen druipt uit zijn kleren, maar het wordt toch iets droger buiten.

Hij loopt sneller door. Het is een heel eind hier vandaan naar de markt. Is hij zo ver gestoven?

Hij weet hier nauwelijks de weg, maar de naam van de steeg, waar die jongen woont, heeft hij goed in zijn hoofd. Prinsensteeg. Nou, dat is zeker geen prins, die gluiperd! Bah, wat een lelijke gemenerd.

Hij zet het op een lopen en gaat in draf op het marktplein aan. Maar als hij de bocht omkomt, ligt het plein verlaten en nat voor zijn voeten. Een paar kooplui zijn nog bezig de laatste resten in te pakken.

Koos slentert langs die kerels.

„Is er niemand meer?”

Een grote koopman kijkt even op: „Nee, dat zie je, 't is nogal weer geweest om te verkopen. Enfin, Vrijdag beter...”

Een ogenblik staat Koos te denken. Ja, dat is waar, Vrijdag is het weer markt. Hij moet er wat op verzinnen en Vrijdag naar het vrouwtje gaan. Besluiteloos kijkt hij om zich heen.

Nog eens gaat hij op de kooplui af: „Hebt u soms een jongen gezien?”

„Ja, nou en of, als ik maar even naar jou kijk.”

Koos lacht als een boer, die kiespijn heeft. Hij trekt af, de stad in. Zijn ogen speuren alle kanten heen. Hij voelt zich helemaal niet rustig met dat horloge in zijn zak. Ze kunnen allang de politie gewaarschuwd hebben. Die loert misschien al op de jongens. Hij zucht er van. Wie had nou kunnen denken, dat dit zo'n rare dag zou worden. En waar is Gert?

Hij gaat op weg naar huis, maar hij loopt niet vlug. Zijn ogen zoeken links en rechts, maar hij ziet Gert nergens. Nou ja, wat dacht hij nou? Dat Gert hier in de regen een uurtje zou blijven staan om te kijken of hij, Koos, er aankwam? Gert is niet van lotje getikt. Die is misschien ook op weg naar huis. Of zou Gert naar hem lopen zoeken?

O, zie je 't nou, daar heb je het gezanik. Daar staat een grote, dikke agent. En die vent kijkt naar hem of hij hem op wil eten. Zijn hart slaat wild en bonzend tegen zijn ribben. Hij kan zijn tanden nauwelijks op elkaar houden, die slaan als wilden tegen elkaar. Rechtop voorbijlopen, niet kijken. Vooral niet haasten, zijn hand stijf op het horloge houden. Een deuntje fluiten.

Ja zeker, een deuntje fluiten, als je tanden als dwazen heen en weer slaan tegen elkaar aan.

Maar hij is gek. . . . gek is hij. . . . hij heeft toch zeker niks gedaan. . . .

Nee, hij heeft niks verkeerds gedaan. Maar als die agent het horloge vindt, als hij het verhaal hoort van die lange bleekneus, geloof die agent dat dan?

„Hé, hallo, jongen!”

Een ogenblik denkt Koos, dat de grond onder hem wegzakt.

De agent lacht hartelijk: „Ook in het noodweer geweest? Kerel, je druipt waar je loopt. Ga maar gauw naar je moeder!”

Koos geeft niet eens antwoord, hij lacht zo zuurzoet, dat de agent hem verwonderd blijft staan nakijken.

Nou, dat jog is zeker van het onweer geschrokken. Die kijkt zo benauwd.

Gelukkig, hij is de hoek om. Dat is weer achter de rug. Nu komt hij langzamerhand in de buurt van zijn huis.

En nog steeds heeft hij Gert niet ontdekt. Het begon al zo raar vanmiddag met die tram zonder centen. Hij lacht nu als hij daaraan denkt. Maar dat lachen is gauw over, want om de hoek staat weer een agent.

Het horloge gloeit in zijn hand. Het is of ze een vuurtje stoken in zijn broekzak, hij houdt zijn adem in.

Maar de agent kijkt een andere kant uit.

Koos maakt, dat hij de straat uitkomt, een andere in. Hij moet voortmaken. Zijn moeder moet nou maar weten, dat hij Gert niet vinden kan. Gert zal heus wel op zijn pootjes terecht komen. Dan is hij tenminste van de straat. Een mooie, die hem vanavond de deur weer uit krijgt.

Aan het begin van de laatste straat staat hij stil. Meestal vindt hij zichzelf nogal een held, maar op het ogenblik helemaal niet. Het is een rare geschiedenis. In plaats van met Gert naar huis te komen, komt hij met een horloge naar huis, waar hij niet over praten mag.

Zou het. . . . zou het toch maar niet beter zijn om alles thuis te vertellen?

Nee, nee, dat doet hij niet. Hij heeft het die valserik vast beloofd en al is die gemene bleekneus nog zo'n dief, hij wil niet even gemeen zijn. Nee, nee, je woord moet je houden, dat staat vast.

En kijk, daar heb je het gezeur alweer. Daar komt weer een agent aan. Het lijkt wel of ze als boterbloemen uit de grond vliegen. Hij neemt de benen. Hij gaat liever naar zijn moeder dan weer langs een agent. Hoe zou iemand zich toch voelen, die echt gestolen heeft? Dat moet verschrikkelijk wezen. Hij zou

op iedere hoek een agent zien staan en hij zou vast denken, dat iedereen naar hem keek.

Hij vliegt de hoek om en geeft plotseling een schreeuw van vreugde. Voor zijn huis staat Gert als een schildwacht met zijn handen op zijn rug. Maar als hij Koos ziet, is hij geen schildwacht meer, hij draaft naar hem toe. Ze vliegen tegen elkaar op als twee jonge geiten, die voor het eerst de wei in komen.

„Wat heb jij uitgehaald?” vraagt Gert.

Koos legt snel een vinger op zijn mond: „Stil, jong, niet over praten, ik vertel het vanavond wel. Ik heb een horloge . . .”

„Een . . . een . . . horloge?”

„Ja, hou je snuit alsjeblieft.”

Ze klimmen de trap op; moeder staat al in de gang te wachten.

„Jongen, ben je daar? Gelukkig, ga maar gauw in de keuken. Blijf op het zeil staan en niet in de gang. Ik zal droge kleren halen.”

Gert is achter hem aangekomen de keuken in. Als zijn moeder de zoldertrap op is, trekt Koos het horloge uit zijn zak. „Stop weg,” zegt hij, „anders ziet moeder het.”

Gert wordt wit van schrik. „Nee,” zegt hij, „nee toch! Wat is dat?”

„Zai ik wel vertellen, het is éérlijk.”

Gert doet zijn mond open om wat te vragen, maar hij doet hem ook weer dicht, want de moeder van Koos komt de keuken in. Ze legt droog ondergoed op de tafel en een broek met een kiel.

„Zo, gauw maar, jongen. Ik ben blij dat je thuis bent. Niet blijven staan met dat natte goed aan, dat is ongezond. Waar was je toch gebleven, kerel? Gert kon je nergens meer vinden, hè Gert? Hij is met een wagen mee naar huis komen rijden. Wat zeg je van zo'n slimmerd?”

Koos zegt niet veel, hij trekt zijn natte spullen uit en bukt diep naar de grond. Als Gert zich nou maar goed houdt, die staat daar zo raar met zijn ene hand in zijn zak. Hij houdt die hand natuurlijk op dat horloge. Als hij nog lang zo blijft staan, vraagt moeder, waarom hij zo mal doet.

Moeder wringt de natte kleren uit, ze schudt haar hoofd: „'t Is

toch wat, ik was zo ongerust, ik heb al maar heen en weer gelopen voor het raam. Waren jullie elkaar nou zo maar kwijt? Door het gedrang zeker?"

Kees kijkt op. Hij moet nou niet langer naar Gert kijken, want dan schiet hij vast in de lach. Die staat daar zo mal.

Hij zegt: „Ik heb lopen zoeken, tot ik er naar van werd.”

„En ik was er nog eerder,” zegt Gert.

Koos haalt verlicht adem. Ziezo, Gert praat tenminste weer gewoon, al staat hij dan recht als een soldaat midden in de keuken. Gert heeft het niet gemakkelijk, hij houdt helemaal niet van stiekem gedoe. Waarom zegt Koos het niet tegen zijn moeder, als het toch eerlijk is? Koos is toch anders ook zo stiekem niet?

Moeder kijkt verbaasd naar de twee jongens, die zo stil en bedremmeld doen. Zijn ze bang geweest? Banger dan ze weten willen? Het was wèl noodweer.

„Kom,” zegt ze, „gaan jullie maar gauw naar de kamer. Hou zusje even bezig, die roept alweer, ik kom ook zo. Jullie zijn al je praatjes verloren, geloof ik.”

Daar gaan ze, achter elkaar door de gang. Koos legt nog eens zijn vinger op zijn mond.

Ja, ja, knikt Gert.

Koos hoeft heus niet tien keer hetzelfde te zeggen. Hij zal zijn mond wel houden tot ze in bed zijn. Hij wou dat hij alvast naar bed kon, maar dat duurt nog wel even.

Kleine zus staat te kraaien. Koos haalt haar uit de box. Hij moet iets te doen hebben. En wat is er anders te doen? Hij loopt mal heen en weer met zus op zijn arm. Soms kijkt hij even naar Gert. Die loopt maar met zijn hand in zijn zak. Ze raken er allebei van in de war.

„Doe die hand toch uit je zak,” snauwt Koos nijdig.

Gert kijkt hem kwaad aan: „Nou zeg, kalm een beetje.”

O, gelukkig, een sleutel in het slot. Vader komt de trap op.

Daar hadden ze bijna ruzie gekregen en waarom eigenlijk?

Ze vergeten het meteen maar weer. Vader komt drijfnat thuis en moeder moet alweer te hulp snellen. Vader brengt honderd en

een verhalen mee van de dorpen waar hij geweest is. Het was overal verschrikkelijk weer. Vader vertelt en dan vertellen Koos en Gert ook. Maar ze hebben niet zoveel praats als anders.

Moeder legt even een hand op Koos zijn schouder. „Jullie zijn, geloof ik, erg geschrokken, hè? Nou, jongen, daar hoef je niet om te kleuren, ben je mal. Het was verschrikkelijk weer, een groot mens zou er bang van worden.”

Koos zucht diep, want daar zit die Gert op een punt van een stoel en alweer met een hand in zijn zak.

Vader en moeder hebben er gelukkig geen erg in. En kleine zus natuurlijk helemaal niet.

Moeder gaat de tafel dekken. Koos helpt van alles naar binnen dragen. Gert loopt maar een beetje heen en weer. Hij wou nou eigenlijk wel dat hij dat nare ding uit zijn zak eens kwijt was. . . .

5. IN BED

Ze zijn nog nooit zo gehoorzaam naar bed gegaan als vanavond. Ze zeggen zo keurig wel te rusten, ze lopen zo rustig de trap op, ze gaan zo kalm het kamertje binnen. Maar als de deur van dat kamertje dicht is, gooit Gert meteen het horloge op het bed. Bah, dat ding brandt in zijn zak.

„Nou?” zegt hij.

Koos zakt neer op het bed, hij neemt het horloge in zijn hand. Zijn tong, die beneden wel bevroren leek, komt los, als nooit te voren. Gert zit te luisteren met een wijdopen mond en Koos is zo verdiept in zijn eigen verhaal, dat hij het niet eens merkt.

Alles moet er uit. Alles van die lange, bleke gluiperd, van het horloge, van de tocht door het noodweer, van het poortje, van de vuile keuken, van die gemenerik, die hem, Koos, mee wou laten stelen. . . . alles moet er uit. . . .

Ze zitten naast elkaar op het bed, om beurten hebben ze het

horloge in hun handen. Ja, nou begrijpt Gert waarom Koos niets heeft gezegd beneden.

Je woord moet je houden, dat staat vast.

„Was je echt naar de politie gegaan?”

„Ja natuurlijk, nogal wiesdes. Hij wou me vijf gulden geven, die gluiperd, net of ik dat dééd. . . . Een vuile keuken, jong! Je zou met je neus dicht weggevlogen zijn en. . . .”

Ze tuimelen van het bed van schrik.

Maar een stem zegt: „Schrikken jullie altijd zo? Ik ben het maar! Robertje Vonk! Jullie hebben zeker een slecht geweten, dat je zo schrikt. . . . Maar. . . .” – zijn lange vinger wijst – „wat. . . . is dat. . . . nou?”

Een seconde later zitten ze met z'n drieën op het bed. Robert luistert zwijgend naar het verhaal. Koos maakt het nog een beetje mooier. Robert is een paar jaar ouder dan hij. Het is prachtig flink op te scheppen tegen een grote jongen.

Hoe meer hij vertelt, hoe groter held hij zich vindt. . . .

„Die knul was kwaad, jong; we gingen te keer, de stukken sprongen er af. We vlogen elkaar gewoon in de haren.”

„Jij durft,” zegt Robert.

Gert ziet de jongen staan in die keuken. Hij denkt aan thuis, aan zijn moeder, aan die schone, heldere keuken daar. Als je altijd in zo'n vuile troep moet wonen. . . . Hoe zou zo'n jongen dat vinden? . . .

Robert bekijkt het horloge nauwkeurig, hij windt het op en houdt het bij zijn oor.

„Wat zal dat vrouwtje gekeken hebben, zeg. Die is zich naar geschrokken, kun je vast geloven. Dus jullie gaan het Vrijdag terugbrengen? Ja, als je je woord gegeven hebt, moet je die knaap niet verraden, dat zou vals wezen.”

Hij bekijkt het horloge nog eens van alle kanten. Ja, op een jongenswoord moet je kunnen vertrouwen, dat staat vast. En toch. . . . hij wou wel, dat de vader van Koos alles maar wist. Hij, Robert, is een paar jaar ouder en hij heeft net het gevoel, of hij raad moet geven. Maar hij weet er ook niets op. Hij zal blij zijn als het horloge weer in goede handen is.

Koos zit hetzelfde te denken. Hij rekent: nog twee dagen. Twee dagen kunnen lang duren als je iets verzwijgen moet. Hij is een echte rommeluit. Veel liever zou hij het hele avontuur aan zijn vader vertellen.

Robert springt van het bed: „Ik ga weer, jongens. Maf ze!”

Maar Koos grijpt hem bij een arm. Dat is waar ook: Zijn plàn!
„Hoor es, Robert, we hadden afgesproken, dat jij hier zou blijven slapen. Doe je het?”

En Gert komt ook vlak voor hem staan: „Ja, toe, jô, dat is leuk!”

Gert wil het eigenlijk niet weten, maar hij vindt het een veilig gevoel, als Robert bij hen blijft vannacht. Hij vindt het maar een rare geschiedenis met dat vreemde horloge in huis.

„Hier slapen?” zegt Robert. Zijn ogen glanzen van plezier. Hij is altijd alleen in zijn kamertje en die twee hier weten nog eens iets bijzonders.

„Maar kan dat dan in die koets van jou?”

„Welja, jong, natuurlijk, dan trek jij je dikke buikje maar een

beetje in! Ga jij aan de buitenkant, dan ben je er morgen gauw uit."

Het is een prachtig plan. Hij kijkt even naar buiten.

„Nou, mijn raam kan wel open blijven, noodweer zal het nou wel niet meer worden. Daar gaat ie dan!” De kleren zijn in een ogenblik uit, ze liggen schots en scheef door de kamer. Een broek rolt van een stoel op de grond. Een paar sokken liggen wonderlijk in elkaar gedraaid onder een stoel. Op het tafeltje ligt het polshorloge. Koos legt er zijn kiel overheen. Het moet maar niet in de kast opgeborgen. Hij moet het morgen maar meteen in zijn broekzak stoppen. Het zal niet meevallen om daar twee dagen mee rond te lopen. Nog maar niet aan denken.

Daar liggen ze, met z'n drieën op een rijtje.

„Stil, hoor,” zegt Koos, als Gert hard lacht om Robert, die zulke malle gezichten trekt in het halfdonker, „stil, hoor, anders komen ze naar boven.”

Het regent buiten. Een zachte, warme zomerregen. Soms weerlicht het in de verte. Die regen geeft een gezellig geluid op het zinken dak.

Ze liggen daar naar te luisteren.

„Ik weet een fijn roversverhaal,” zegt Robert. „Het gaat over een nacht toen het ook zo donker was, maar het regende veel harder. . . .”

Koos kruipt lekker in zijn kussen: zie je wel, hij dacht het wel, dat Robert een reuze vent was!

Daar begint hij al, ze liggen te luisteren met gloeiende oren en opengesperde ogen. Het wordt hoe langer hoe spannender. Er komt natuurlijk diefstal bij en vanzelfsprekend zijn er een paar aan het vechten. Als het hoogtepunt voorbij is, geeft Gert een grote geeuw door de kamer en slaapt in.

Robert en Koos praten nog door, ook weer over het horloge en die jongen. Robert geeft Gert eens even een duw, want die ligt te snorken als een varken. Maar het duurt niet lang of de andere twee zijn ook ingeslapen. . . .

Een lange arm van Robert ligt broederlijk over Koos zijn ge-

zicht. Maar Koos voelt dat niet eens, want hij slaapt diep en hij droomt ontzettend.

In zijn droom gaat het gebeuren van deze middag door, maar het wordt veel erger dan het vanmiddag is geweest.

Een grote kerel zit hem na met een stuk ijzer. En die lange, bleke slungel staat die kerel aan te hitsen, dat het meer dan verschrikkelijk is. Wacht maar, hij zal die gluiperd, hij, Koos van Dorsen, zal hem. Hij durft alles. . . . hij is een held. Hij is niet zo gemeen, hij zal hem es even kraken. . . . Hij strekt een arm uit, hij slaat, hij trapt. . . . hij duwt en stompt. . . .

Bom! Met een flinke slag duikelt Robert uit bed, hij blijft verstuft op de grond liggen.

En meteen komt er een stem van beneden: „Wat gebeurt daar? Kóós! Geef es antwoord!”

Het volgend ogenblik komen voetstappen de trap op. Robert vliegt overeind en steekt zijn benen door het raam. Moeder trekt de deur open.

Ze geeft een gil van schrik: „Vader!”

En dan ziet ze pas dat het Robert is.

Vader staat al achter haar. En plotseling weet niemand iets te zeggen. Robert niet, die daar halverwege dat raam zit en Koos niet, die met een verwarde kuif rechtop in het bed zit.

Gert Versluis, die boerenjongen, is de enige die niets hóeft te zeggen. Die is zich van geen kwaad bewust en knort maar door als een dik, tevreden varken.

Hij ligt dwars in het bed en trekt zich nergens wat van aan. Die slaapt of hij voorlopig niet van plan is wakker te worden.

Met Robert en Koos is dat heel anders. Ze weten geen van tweeën wat ze doen moeten en daarom doen ze niets. Robert kijkt naar zijn eigen raam, maar hij durft niet zomaar weg te gaan. Dat staat toch ook te gek. Als die malle Koos nou maar wat zei. Hij zit hier zo gek, half uit dat raam met zijn benen.

Moeder is de eerste die een mond opendoet. Ze loopt naar Robert toe, trekt hem naar binnen en zegt: „Dwaze jongens nou toch. Ik dacht op zijn minst, dat er één de trap kwam afrollen.

Ga gauw naar je eigen bed. Hoe krijgen jullie het verzonnen. Jongens moeten altijd wat gek bedenken.”

Robert lacht maar een beetje en maakt gauw dat hij wegkomt. Hij schiet zijn eigen raam in en springt in zijn bed. Hij ligt daar te luisteren naar de geluiden uit de andere kamer, maar hij kan niets verstaan.

Moeder trekt de dekens hoger: „Nou, Koos, geen gekheid meer. Je hebt ons een flinke schrik bezorgd. Kijk zo'n Gert nou toch slapen. Hoe is het mogelijk, die slaapt gewoon door alles heen. Jullie hadden je kleren wel es wat netter kunnen ophangen, zeg. Dat is toch geen manier voor grote jongens.”

Ergens in Koos zijn hoofd lijkt er iets te knappen. Hij ziet het voor zijn ogen gebeuren en zijn handen liggen als gebonden op de dekens.

Moeder neemt de kiel van het tafeltje en wil die op een stoel hangen. Op hetzelfde ogenblik ziet ze het horloge. Ze neemt het in haar hand: „Is dit van Robert, Koos?”

Koos geeft geen antwoord. Het is precies of iemand zijn keel dichtknijpt en hij krijgt het vreselijk warm.

Vader komt vlak naast moeder staan. Hij neemt het horloge in zijn hand en kijkt er naar.

„Is dit van Robert, Koos?”

„Nee, vader.”

Stilte. In die stilte snorkt Gert Versluis onbekommerd door, alsof zijn leven daarvan afhangt.

„Hoe kom je dan aan dit horloge?”

„Ik. . . vader. . . er was. . . wij waren. . . .”

De stem van vader is alleen maar heel duidelijk als hij zegt: „Ga es even mee naar beneden, jongen. Ik moet precies weten wat er aan de hand is.”

Daar gaan ze, achter elkaar.

Gert snorkt nog steeds door. Ze vergeten het licht uit te draaien. Dat schijnt nu recht in zijn warm, rood jongensgezicht.

Beneden in de kamer trekt vader een stoel bij de tafel.

Koos komt half over die tafel heenhangen. Hij verlangt opeens

heel erg naar Robert. Robert zou misschien . . .

„Nou, Koos, wat betekent dit allemaal?”

„Ik . . . ik mag het niet verraden, vader.”

Moeder trekt ook een stoel bij de tafel, ze kijkt naar vader, die zijn wenkbrauwen frons.

„Je moet me alles vertellen, Koos, dat is het allerbeste. Ik ben je vader. Je hebt niets verraden, want ik zeg je, dat je het vertellen móet.”

Nu breekt een stroom van woorden los uit de mond van Koos van Dorsen. Hij vergeet Robert Vonk en hij vergeet Gert, die alleen boven is. Hij wordt alleen maar erg blij en gelukkig, dat hij nu alles kan zeggen. En wat heeft hij voor kwaad gedaan, hij heeft immers alles goed gedaan?

Hij praat en praat maar, honderd uit, hij scheldt nijdig op die bleke slungel, op die lelijke dief. Hij siert het nog een beetje op, hij breidt het nog een beetje uit.

Als hij uitverteld is, kijkt hij als een held zijn vader aan.

Vaders hand ligt open op de tafel. Het horloge ligt daarin.

„Dus jý hebt het horloge niet gestolen?”

„Nee, vader, natuurlijk niet, zó gemeen ben ik niet en die glui-perd wou me nog vijf gulden geven. Net of ik dat dóen zou.”

Vader geeft daar geen antwoord op. Moeder denkt aan die vuile keuken. Ze ziet een lange, magere jongen staan, een vuile kiel hangt om zijn schouders. Het blijft lang stil na die laatste woorden.

Vader legt het horloge op de tafel, zijn ogen kijken recht in die van Koos.

„Wat ben ik blij, dat ik zo'n bèste jongen heb.”

Een nieuwe stilte. In die stilte zijn de ogen van Koos strak op het horloge, daarna kijkt hij verward naar zijn vader en dan naar zijn moeder.

Vader neemt het horloge op, houdt het tegen zijn oor en legt het weer neer. Daar ligt het onder het licht van de lamp.

„Een gestolen horloge,” zegt hij. „Stelen is een vreselijke zonde. . . . Maar . . . zeg, Koos, jij vond je zelf nog al erg best, ken jij dat verhaal nog van de farizeeër en de tollenaar? Die fari-

zeeër stond te danken dat hij niet zo slecht was als die tollenaar. Dat was verschrikkelijk hoogmoedig van die man. Hoogmoed is een vreselijke zonde.”

Daar zit hij, Koos van Dorsen, zijn ogen strak op het tafelkleed. En naast hem staat opeens die jongen met die loerende blik in zijn ogen, met zijn vuile kiel en die haastige, schorre stem.

Hij wordt warm en rood. Moeder ziet het, ze legt opeens een arm om zijn schouders zoals moeder dat doen kan.

„Die jongen heeft misschien niet eens een moeder, misschien heeft hij nog nooit van Jezus gehoord....”

Koos geeft geen antwoord, hij weet niets te zeggen....

Vader loopt heen en weer in de kamer, hij staat telkens stil bij de tafel en kijkt naar het horloge. Nu staat hij stil bij Koos zijn stoel.

„Dat je hem achterna ging, dat was goed....” zegt hij. „We moeten proberen wat voor die knaap te doen. Ik zal aan een vereniging schrijven, die daar werk van maken zal. Maar vergeet nooit, dat Jezus ons allemaal bewaren moet voor de zonde. Jou ook.... en òns....”

Achter Koos zijn rug gaat plotseling de deur open.

Gert staat op de drempel, hij rilt van narigheid.

„Ik werd wakker.... er was niemand.... ik schrok me naar....”

Moeder trekt een stoel bij de tafel. Ze pakt Gert bij een arm.

„Hier zijn we, jongen, kom maar gauw bij ons zitten.” Haar stem is zo zacht en warm, dat Koos verbaasd haar kant uitkijkt.

Hij kan het niet weten, dat zijn moeder op dit ogenblik heel sterk aan Jezus denkt. Dat het net is of ze Jezus gaan ziet, met uitgebreide armen, recht op die zondaar aan, op die jongen, in die vuile keuken....

6. WAAR KAN HET VROUWTJE ZIJN?

De twee dagen die volgen, zijn gauw voorbij. Er is geen geheim meer te bewaren, ze hoeven niets te verbergen. Moeder heeft het horloge veilig in de kast opgeborgen. Ze dollen van het ene uur in het andere. Ze mogen naar het dierenpark en vader gaat een keer met hen naar een dierenfilm.

Vrijdagmorgen! Ze zijn al voor dag en dauw beneden en moeder kan ze nauwelijks in huis houden.

Om acht uur stuurt ze hen maar weg: „Vooruit maar, jongens. Er is geen huis meer met jullie te houden. Ga maar lopen, jullie hebben jonge benen en het heeft al geld genoeg gekost van de week. Wees voorzichtig met het horloge, hoor. Laat het niet vallen en verlies het niet.”

Daar gaan ze, eensgezind, vlak naast elkaar.

Gert kijkt naar het drukke verkeer. Morgen is hij weer thuis, het is haast niet om te geloven. Morgen komt hij met een zak verhalen bij zijn vader en moeder terug!

De week is omgevlogen. Hij zou die vakantie drie keer zo lang willen maken. Maar hij mag nog eens terugkomen, heeft de moeder van Koos gezegd.

„Kijk, Gert, daar staan de kramen.”

Ze gaan er op een holletje op af.

„Het was de laatste van de derde rij, jong.”

„Ja lopen”

„Zou het vrouwtje er al zijn? 't Is nog zo vroeg.”

Gert geeft geen antwoord, ze lopen hijgend naast elkaar en speuren naar de tent.

Daar is de kraam en ja, daar liggen de horloges maar het oude vrouwtje zelf is er niet. Een man staat achter de kraam en hij begint juist te roepen tegen de mensen die komen aanlopen.

„Kom er es kijken, mensen. Mannen, vrouwen, deze kant op. Hier zie je wat je nog nooit gezien hebt. Voor twintig gulden

het mooiste polshorloge. Waar zal je dat hebben? Ga maar in de zaken kijken. Ga maar rustig kijken en kom het Ome Hein dan maar vertellen of je er zó een.... Hé, jongens, weg van me tent. Geen jongens in de buurt.... alsjeblijft op zij, zeg ik je....”

Ze gaan wat achteruit, maar blijven toch staan kijken.

Wat moeten ze doen? Hier hebben ze niet op gerekend. Hoe kunnen ze het uitleggen aan die kerel. Dat durven ze niet. En waar is het vrouwtje?

„Ze kan wel ziek zijn,” zegt Gert.

Kees knikt, hij hoort het niet eens goed. Wat moeten ze doen?....

Het horloge zit diep in zijn zak.

Twintig gulden, denkt hij, twintig gulden nota bene....

Hij doet een stap naar voren; maar die kerel heeft hem in de gaten.

„Niet zo dicht bij jii, maak dat je wegkomt, ik heb voorlopig genoeg van jongens. Dieven zijn het....”

Ze trekken af. Ze staan bij de volgende kraam weer te kijken. Daar staat een jonge vrouw met een dik, rood gezicht. Ze kijkt nogal vriendelijk en daarom waagt Koos het maar.

„Weet u waar het oude vrouwtje is, dat daar Dinsdag stond?”

De vrouw buigt over de tent heen: „Dat vrouwtje? Die zal wel thuis zijn. Ze past 's middags altijd een paar uur op deze tent, maar nou mag ze niet meer. Ze hebben verleden week een horloge gestolen bij haar. De baas was woedend. Kom maar niet te dicht in de buurt. Moesten jullie haar hebben?”

Koos knikt.

„Ze woont in de Schoolsteeg, nummer vijftien, geloof ik.”

Hun gezichten klaren op. Daar gaan ze natuurlijk op af.

Ze nemen meteen de benen. De Schoolsteeg weten ze niet, maar ze hebben een Hollandse mond. Aan de eerste de beste man die ze tegenkomen, vragen ze de weg.

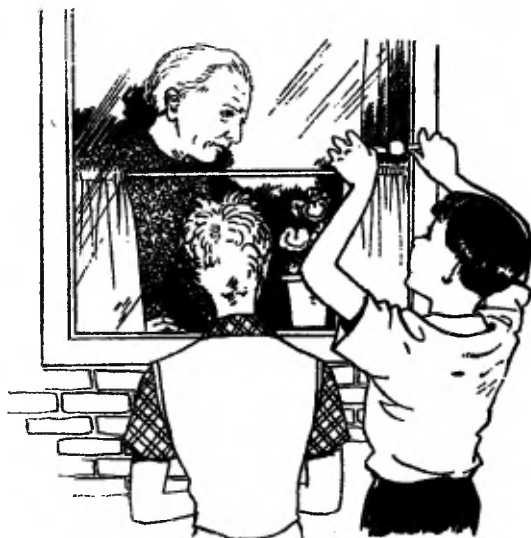
Het is een heel eind lopen, maar eindelijk zijn ze er dan toch.

De Schoolsteeg is een kleine, smalle steeg tussen twee brede straten in. Nummer vijftien.... Gert moet weer aan zijn boer-

derij denken. Nou, hij woont liever op de boerderij dan in deze nare, donkere steeg. Ook niks aan.

Maar dan vergeet hij dat, want Koos is vooruitgesneld en staat bij nummer vijftien te kijken. Nummer vijftien is een klein, smal huisje met een vierkant raam. Er hangen heldere, witte gordijntjes. Koos kijkt zomaar door dat raam naar binnen.

„Daar zit ze, Gert. Kijk jong, daar zit ze.”

Het vrouwtje hoort het, ze komt naar het raam, ze kijkt een beetje achterdochtig naar de jongens. Ze is nooit lelijk tegen jongens geweest, maar sinds Dinsdag is ze bang geworden.

„Wat moeten jullie? Ga maar gauw naar huis.”

Koos haalt resoluut het horloge uit zijn zak en houdt dat voor het raam. Zijn ogen glanzen van plezier.

Het oude vrouwtje kijkt hem verbaasd aan. Een ogenblik blijft ze onbeweeglijk staan, dan komt ze, zo gauw haar oude benen haar dragen kunnen, naar de voordeur: „Wat . . . wat is dat nou

toch, joggies. . . ik schrik er van, wat is dat nou toch? Kom es effen binnen!”

Ze stappen achter elkaar het gangetje in, het kamertje binnen. Een klein proper kamertje is het met een gezellige kanarie in de hoek en een helder kleedje op de tafel.

Koos legt stralend van plezier het horloge op de tafel: „Hier is het weer. Iemand had het weggekaapt, maar nou hebt u het weer terug.”

Het oude vrouwtje neemt het horloge in haar handen, ze kijkt verbaasd naar de twee jongens. Ze windt het op en houdt het tegen haar oor.

„Maar . . . wie heeft het weggenomen en hoe komen jullie er dan aan.”

Koos vertelt het hele verhaal, maar hij schept niet op zoals hij thuis gedaan heeft. Hij vertelt van de lange jongen en van het noodweer en van die vuile keuken.

Het vrouwtje luistert maar en schudt haar hoofd. Ze neemt telkens weer het horloge in haar handen en haar kleine, vriendelijke ogen zijn zó dankbaar, dat Gert gauw een andere kant opkijkt.

„Jullie weten niet hoe blij ik ben, hoe dankbaar ik hier nou toch om ben. De baas was woedend, ik pas altijd een paar uurtjes voor hem op en nou mocht het niet meer. En het horloge moest ik terugbetalen. Ik ga dadelijk op stap, dadelijk. Dan mag ik vast weer helpen. Ik heb het geld erg nodig, zo breed heb ik het niet.”

Koos en Gert kijken eens om zich heen. Het is hier schoon en gezellig, maar dat het vrouwtje het niet rijk heeft, dat zien ze wel.

„Wie was die jongen, die het horloge pakte?”

„Dat zeg ik niet,” zegt Koos. „Ik heb vast beloofd, dat ik het niet vertellen zou. . . .”

Het oude vrouwtje zit bij de tafel. Ze denkt daarover na. Dan kijkt ze naar de jongens: „Ja, dat is nou wel mooi, maar hoe moet dat dan met die jongen? Als je het goed bekijkt, is dat toch maar een grote stakker. . . .”

Gert kijkt naar Koos, hij zegt: „Zijn vader zou er heengaan.”
Het vrouwtje knikt: „O . . . ja, dat is goed, je kunt hem zomaar niet aan zijn lot overlaten, zo'n jongen. . . .”

Koos staat opeens naast zijn stoel, Gert ook.

„Dat wéét mijn vader wel,” zegt hij.

„O, dat is fijn. Kijk es, jongens, hier hebben jullie een gulden samen.”

Maar ze knikken allebei van nee.

„Hoeft niet hoor,” zegt Koos, „dat wil mijn vader vast niet hebben.”

En opeens springt Gert uitgelaten in het kamertje rond. Hij zegt: „Ik weet wat anders. Ik ga aan mijn vader vragen of hij een paar dikke worsten stuurt. . . . Die zijn lekker.”

Het oude vrouwtje lacht, ze luistert naar het gesnater van die jongens en ze denkt: zie je wel, ik heb het altijd wel gezegd, jongens zijn zo lelijk niet. Ze kunnen ook erg hartelijk en aardig zijn.

Vijf minuten later lopen ze weer buiten.

Ze sjouwen de stad door naar huis.

„Jammer, dat ik morgen weg moet,” zegt Gert, „ik zou zo graag alles van die jongen weten.”

Koos knikt, dat kan hij begrijpen. „Weet je wat, Gert, ik schrijf jou een lange brief zo gauw als ik wat weet.”

„Doe je 't echt, Koos, vergeet je 't niet?”

„Vergeet jij de worsten voor het vrouwtje maar niet!”

„Nee, jô, wat dacht je?”

Ze denken nu allebei aan het vrouwtje in het kleine kamertje en aan haar dankbare gezicht, toen ze het horloge zag. Koos moet ook weer aan die lange jongen denken. Wat zou er met hem gebeuren? Misschien heeft hij niet eens een vader. Wie zal het zeggen?

Hij denkt aan die late avond beneden, aan wat vader zei. . . .

Gert trekt aan zijn mouw: „Een kar, jong, lopen!”

Een ogenblik later zitten ze achterop met bengelende benen.

„Volgend jaar kom je weer logeren,” zegt Koos, „en dan gaan we. . . .” Maar op dat ogenblik kijkt de man op de wagen om.

„Hé, brutale apen, van mijn kar af!”

Ze springen op de grond. Koos rolt tegen de stenen, maar hij staat zo weer op.

Lachend gaan ze verder. Vlak bij hun straat komt een bakkerswagen aan. Koos holt er heen, Gert vlak achter hem. Robert zet met een ruk zijn karretje stil.

„Nou, jongens?”

Ze vertellen honderd uit; van de dikke kerel en van het vrouwtje in de Schoolsteeg.

Koos wijst met een vinger naar Gert: „En hij gaat worsten sturen!”

Robert lacht: „Stuur er mij ook maar één, Gert, ik houd er ook wel van jô!”

Koos springt als een dwaas om de kar heen. „Ik zal een stuk bewaren, Robert, dan roep ik 's avonds uit het raam, hè? En dan vang jij het wel op!”

Ze schateren er om, alle drie. Ze zijn alle drie eigenlijk blij, dat alles met het horloge weer in orde is. Dat ze daar boven op het kamertje geen geheim meer te bewaren hebben.

„Ik ben benieuwd hoe het met dat jog zal gaan,” zegt Robert. Koos en Gert knikken.

„Hij schrijft me een brief,” zegt Gert, „ik wil ook alles weten.”

Robert trekt aan zijn kar: „Nou, ik ga weer. Tot ziens. Vanavond roep ik wel weer. Ik zal maar niet meer in jullie koets klimmen, dat loopt toch verkeerd af.”

„En wij slapen vanavond niet,” zegt Koos.

Robert lacht en zwaait: „Nou, we zullen es zien, de groeten!”

Ze gaan samen verder. De voordeur staat al tegen het slot, moeder heeft hen zeker zien aankomen.

De volgende dag gaan ze samen naar het station. De koffer is nou niet zwaar meer. Maandag moeten ze weer naar school. Gert op het dorp, Koos in de stad.

Gert zegt: „'t Is toch nog niet zo gek, dat jij verhuisd bent.”

„Zo,” bromt Koos, „je bent me zeker liever kwijt, hè?”

„Welnee, sufferd, maar nou hebben we allebei een adres om uit te gaan.”

„Da's waar,” zegt Koos.

De trein schuift binnen.

Even later hangt Gert uit het raampje.

En nog even later rijdt de trein weg van het station. Gert hangt ver naar buiten, hij zwaait met twee handen en hij roept: „Dénk óm jé bríef!!!”

Dan zet Koos zijn handen tot een koker aan zijn mond.

En over het drukke perron schreeuwt hij, zo hârd hij kan: „Dénk óm jé wórsten!!!!”